

גמ"ר 8243/02 - מדינת ישראל נגד יורם כהן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 16-02-8243 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: פמ"מ פלילי 576/16

בפני כבוד השופטת מגי כהן
מדינת ישראל
נגד
 יורם כהן
נאשם

הכרעת דין

האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 21/10/15 שעה 5:44 או בסמוך לכך נהג הנאשם הרכב מסווג סובארו מס' רישיון 7779264 (להלן: **הרכב**) בדרך יצחק רבין בפתח תקווה מכיוון דרום לכיוון צפון בנתיב אמצעי מתוך שלושה נתיבים כשהדרך דו מסולול, מחולקת על ידי שטח הפרדה בניו, שלושה נתיבים לכיוון צפון, וכן נתיב נוסף לפניה שמאלה (להלן: **הנתיב לפניה שמאליה**), כביש אספלט סלול, תקין ויבש, מזג אויר נאה, ראות טובות, תאורות רחוב פעללה, דרך עירונית בה המהירות המותרת היא עד 70 קמ"ש, שדה ראייה בכיוון נסיעת הנאשם למרחק של 140 מטרים לפחות.

אותה העת רכב אלף ניסים חזון (להלן: **המנוח**) על אופניו בדרך יצחק רבין בפתח תקווה מכיוון דרום לכיוון צפון, בנתיב השמאלי ביותר מתוך שלושה (להלן: **הנתיב השמאלי**).

בשלב זה החל הנאשם להשתלב בנתיב השמאלי ולסתות שמאלה אל עבר נתיב זה. מיד לאחר מכן, בעודו נסע בנתיב השמאלי, לא הבחן הנאשם במנוח ופגע בו עם חזית הרכב בחלק האחורי של האופניים (להלן: **התאונת**). כתוצאה מהפגיעה, נגרם מוות של המנוח במקום.

נטען בכתב האישום כי הנאשם נהג בראשנות בכך ש:

-לא הבחן במנוח כלל למורת שיכל היה להבחן בו למרחק של 140 מטר לפחות.

-סטה מהנתיב האמצעי אל הנתיב השמאלי מבלי שהבחן במנוח ובבלתי שומר ממנו מרחק כנدرש.

-לא בלם ולא האט על מנת להימנע מהפגיעה במנוח.

עמוד 1

-לא נהג את הרכב כפי שנרגן מן היישוב, בנסיבות העניין, היה נוהג .

הוראת החקוק לפיה מואשם הנאשם היא גריםת מוות בהנאה רשלנית- עבירה לפי סע' 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א 1961.

הכפירה:

בתאריך 17/6/2023 כפר ב"כ הנאשם בפני סגנית הנשייה כב' הש' אוסטפלד בעבודות כתוב האישום וטען כי התאוננה בלתי נמנעת ויתכן שהיא רכב נוספת מעורב בתאוננה.

ב"כ הנאשם הודה בתוצאות התאוננה והודיע שמדובר על עדים 9, 10 ו-11.

התיק הועבר אליו לשימוש הוכחות.

פרשת התביעה:

מטרעם התביעה העידו לפי הסדר:

ע"ת 1 צורף ברק, בוחן תנואה (להלן: הבוחן).

העד ער:

-דו"ח בוחן **ת/1**

-סקיצה **ת/2**

-תרשימים **ת/3**

-ניסוי שדה ראייה **ת/4**

-דיסק ניסוי שדה ראייה **ת/5**

-לוח תצלומים **ת/6**

-מזכיר **ת/7**

-זכ"ד תאוריה במקום **ת/8**

-זכ"ד **ת/9**

-לוח תצלומים **ת/10**

-**זכ"ד ת/11**

-הודעת נאשם מיום 21/10/15 ועד סק **ת/12**

-הודעת נאשם מיום 15/12/15 **ת/13**

-**זכ"ד ת/14**

-**זכ"ד** תמרור מהירות **ת/15**

-דו"ח פעולה **ת/16**

-תמלול סרטון **ת/17**

הבחן הגיע למסקנה כי מדובר בתאונה נמנעת בהסתמך על הממצאים בזירה הכלולים שברי זכויות שמשת הרכב, סימני חירכה, חלקיים מהאופנים ומקום שכיבתה של המנוח.

הבחן קבע כי הרכב פגע ברכוב האופניים חזית באחור בעת שהרכב נסע בנטייה שמאלית ביותר לצפון (לפני הפיצול לנטייב הפונה שמאלה), והאימפקט אירע במרכז הנטייב השמאלי לצפון.

כמו כן על פי הנזקים הבחן שולל האפשרות שהאופנים היו בסטייה בעת ההתנגשות, ועל פי סימני החירכה שנמצאו קבע כי בעת ההתנגשות הרכב היה בסטייה קלה שמאלה.

על פי חישוב הבחן מהירות נסעת הרכב בעת ההתנגשות התבססה לפי הטלת רוכב האופניים קדימה מרחק של 33 מטר (עמ' 12 ש' 14-11) והייתה לא פחות מ- 66.6 קמ"ש.

על פי ניסוי שדה ראייה שערך קבע כי ניתן להבחן באופנים ממוקם מרחק של 140 מטר לפחות גם אם היה נסע בנטייבים אחרים. בענין זה הסביר הבחן כי שדה ראייה בתאונה זו היה ישר لكن המהירות אינה משפיעה על שדה ראייה והנאשם היה אמור לראות כל עצם בכਬיש (עמ' 16 ש' 6) ולא משתנה אם הנאשם או האופניים היו בעמידה או בנסעה (עמ' 17 ש' 15-14) וניסוי שדה הראייה בוצע על פי הנוהל (עמ' 17 ש' 21-20).

הבחן לא נמצא ליקויים ברכב, באופניים או בתשתיות.

בחקירתו הסביר הבחן כי במקום התאונה נמצא חרץ טרי בכביש באורך של 2 מטר קרוב למיקום תחילת השברים של זכויות שלא הוכח ולא תועד בסקיצה (עמ' 12 ש' 5-3) המעיד על מקום האימפקט.

בנוגע ל מהירות המותרת הסביר הבחן כי תחילת נרשמה המהירות המותרת 50 קמ"ש אולם בבדיקה השני הבחן בתמරור כי המהירות המותרת 70 קמ"ש וננתן הסבר מפורט על כך (עמ' 14 ש' 31-16 ועמ' 15 ש' 22-1).

בנוגע לטענת ההגנה כי היה מעורב הרכב נוסף בתאונה ציין הבודן שאין כל התיחסות על כך בעדותו של הנאשם, ראייה או דיווח למשטרת. גם מבחינת הנזקים אין כל ספק כי מדובר בתאונה קלאסית חזית אחר ואין סימנים של הרכב נוסף מעורב בתאונה.

ע"ה 2 רפ"ק צביקה מוזס, קצין בוחנים וממונה על החקירה, הסביר את תפקידו שיושב עם הבודן, מנחה אותו, דוח בוחן נכתב בהנחייתו והוא חותם עליו.

בנוגע לשדה ראייה ציין כי נערכ במהירות של 15-20 קמ"ש על פי נהלים שאומרת בצורה מפורשת שמהירות הנסיעה אינה משפיעה על הראות וטוחח ראייה והתייחס באריכות לעניין בחקירה הנגדית (עמ' 38 ש' 26-32, ש' 22-23).

העד הסביר כיצד בוצעה ההתאמת הנזקים (עמ' 31 שורה 20-28) שהתווצה הייתה התאמה מושלמת והצביע על התמונות 21-24 בת/6 הממחישות את אופן הפגיעה, כיוון הנזק ברכב (ת/6 תמונה 25-28) והפגיעה הייתה כמעט כמעט למעט זווית מינoriaת שמעידה על כך או שהאופנים ישרות והרכב בסטייה או שהרכב ישר בנתיב והאופנים בסטייה, כאשר בכל אופן מדובר היה בסטייה מינoriaת.

העד התייחס לתמונה נ/1 וציין שהוא שונה מהתמונות שצולמו בשטח (עמ' 33 שורות 14-17, עמ' 34 עמ' 15) ולגבי אי שמיירת הרכב במצב התאונה ציין: "נכון. אני מסכים. אבל יש את התמונות שלנו מזירת התאונה" (עמ' 35 שורה 1) והסביר מדוע לא מסכים כי אי שמיירת הרכב במצב שהוא יש בה כדי לפגוע בעבודתו של הבודן:

"אני לא מסכים. אני מניח שגם בניסוי שהוא עשה המומחה הוא לא היה מתאים להציג את הצ מג לתוך החrisk והמעיכה בפגוש. סך הכל מה שמענין אותנו, לצערנו טיפולנו בהרבה תאונות פגעה של אופניים חזית אחרת, המשמעות היוטר גדולה בלבד קו הנזקים שמצויע על כיוון הנזק ברכב מאוד משמעותית יותר לבחון את האופניים מאשר לקחת אותו צ מג ולחבר אותו באותו חרץ ספציפי שאני אומר שחווץ מהמיקום שלו שמצויע על מקום הנזק, ההתאמה המלאה בין הצ מג לבין הפגיעה יכולה למצוא ממשו נוסף לכך. (עמ' 35 ש' 29-32, עמ' 36 ש' 1-3).

העד שולל סיטואציה בלתי אפשרית לרכב אלמוני יפגע עם חזית אחר וייצור את אותם נזקים והאופנים יעדמו על הגיללים והנאים יפגע באותה צורה: "התאמת הנזקים שעשינו בסופו של דבר והמסקנות הנובעות מהתאמת הנזקים מתאימות בפגיעה רכב באופניים חזית אחרת, כדי שתהייה סיטואציה מטורפת בהחלט בלתי אפשרית לחלוtin רכב אלמוני יפגע עם חזית אחרת שייצור את אותם נזקים והאופנים יעדמו על הגיללים והנאים יפגע באותה צורה לא יכול להיות" (עמ' 38 ש' 13-16) ושצורת הנזקים באופניים גם עצם עליית רוכב האופניים על מכסה המנווע עד השימוש יכולם להיות בסיטואציה אחת שהרכוב היה על אופניים שהוא בזורה זקופה (עמ' 38 ש' 19-21).

העד הסביר כי בזמן הפגיעה האופניים היו במצב עמידה ותרם את עמדתו והסביר הקשי שהוא כדי להוציא את הצ מג אשר נתפס:

"קודם כל אני לא מסכים. זה לא רק מעיפה, כדי שהצ מג יתפס כדי להוציא אותו הינו צריכים ממש להפעיל"

כוח, נשאר שבר בפגוש, ככלומר, גם אם המעיצה תוקנה השבר קיים. נניח ומומחה הגנה רוצה לבוא ולמקם את האופניים ביחס לקו הנזקם, מאותו נזק בתחום הפגיעה, אז השבר קיים שם, גם אם "ישרו" אותן, הוא לא יוכל לטעתו לגבי מיקומו ביחס לרוחב הפגיעה, ולכן, למראות ה"זיהום" אני לא חושב שזה מהו מבחן מבחן המומחה לעשות את הבדיקות שלו" (עמ' 35 ש' 11-16).

ע"ת/6 רס"ר יונתן מלכי, שוטר סיור בתחנת פתח תקווה, ערך דוח פגעה/22, אישר בדוח כי רשם את אשר שמע מהנאשם ומסר לו כי נסע בנתיב אמצעי מבין שלושה לכיוון צפון וכשהותם להשתלב שמאלה, הגיע רוכב אופניים והוא התנגש באופניים.

ע"ת/7 שקבנסקי מיכאל, נהג אוטובוס, נכח במקום בשעות הבוקר סמוך לזרעה. סיפר כי היה בתחנת דלק פז בתווך חנות ילו ששמע חריקת בלמים, בום ומכה. התקדם לכיוון הכביש וראה רכב שפגע ברוכב אופניים. רכב הסובארו עמד בנתיב אמצעי מתוך שלושה, כאשר האופניים הרוסות מkopולות תחת לטםבון הקדמי של האוטו וראה את רוכב האופניים 20, 30 מטר קדמה שוכב על הבطن ושלולית דם מסביבו לראשו (עמ' 44 ש' 27-29). העד סיפר כי התקשר מיד לד"א ולמשטרת שהגיעו לאחר כ-5,7 דקות (עמ' 45 ש' 7). העד סיפר כי כאשר הגיע לזרעה הנהג יצא החוצה מרכבו, הדליק סיגריה ולאחר מכן נכנס לרכב, התחל לנטוע אחריה, נצמד לאי תנועה ונעצר (עמ' 45 ש' 2-1).

העד תאר את קטע הכביש ציין כי יש בו שלושה נתיבים, וכ-50, 100 מטר לאחר מקום התאונה יש רמזוז קטן שבו יש נתיב אחד שמחולק לפניה שמאלה ונתיבים לישר ושוהה ראה את הרכב עומד בנתיב האמצעי.

העד אישר את הרכב הסובארו בת/6 תמונות 3 ו-4 וציין שלאחר הפגיעה הנאשם חזר קצר רוחס ונצמד לנתיב שמאלה שצמוד לאי תנועה לקטע צבעו שחור לבן (עמ' 46 שורה 8-6) וציין שקשר עין ראשון עם הנאשם היה כשהוא היה בעמידה (עמ' 46 שורה 32).

עוד הוסיף העד כי לא היו כל רכב שחלפו במקום והייתה תאורות כביש טוב (עמ' 46 ש' 1-2 ועמ' 7-6).

ע"ת/5, רפ"ק מרק שיר, ערך חוות דעת ת/23.

זה המקום לנמק את החלטתי (עמ' 48 ש' 24,26) שאפשרתי שאלת בעניין מספר הנתיבים במקום הרלבנטי. הרי מדובר بعد שהוא מהנדס תנועה שביקר בזירת התאונה ותאר את המקום, צرف למסמר שערכ (ת/23) תמונות של המקום, لكن השאלה הייתה רלבנטית וענינית.

העד סקר את התשתית ברחוב, רשם פרטי הזרעה, ציין שבמקום שלושה נתיבים לנסיעה ישר ובהמשך צומת עם נתיב שונה.

ע"ת/8 מנוח חנוך, ערך דוח פעולה ת/24.

הוגש בהסכמה הצדדים סרטן תיעוד היזרה ת/17, דז"ח פעולה ת/19, דיסק תמנוגות היזרה ת/20, זכ"ד ניסוי שדה ראייה ת/21, שני מסמכי מד"א ת/25, טופס הכרזה על מוות ת/26, תעודה פטירה ת/27, חוות דעת מומחה ת/28.

ההגנה הגישה ללא התנגדות התביעה מכתב של צביקה מוזע ע"ת/2 - נ/1 והחלטה של בית משפט שלום פתח תקווה נ/3.

פרשת הגנה:

הנאשם בחר להעיד ומספר כי קם בשעה 00:00, התחיל את הנסעה לכיוון עבודתו בשעה 05:20, נסע בצדמת סירקין לכיוון כביש רבין, בנתיב אמצעי. הגיע לנטייב שהוא אמרו לנסוע שמאלה, הדליק יינקר, הבית במראה השמאלית על מנת שלא יבוא רכב מאחוריו ויגרום לתאונת, ופתחו שמע בו. יצא מהאוטו נסער, מפוחד ורועוד (עמ' 55 ש' 11-13 ועמ' 56 ש' 30-28), ראה אדם שוכב על הרצפה עם שלולית דם בראש. הגיע בחור שאמר לו להירגע ולשבת באותו והוא חיכה עד שהגיעה משטרת ולקחו אותו לחקירה.

הנאשם ציין כי גירר את האוטו רורס כי היה לחוץ, מפוחד, נסער וכדי לא להפריע לתנועה (עמ' 57 ש' 5-1).

איןגי גדי ויסמן הגיע חוות דעת - נ/4.

הגיע למסקנה כי התאונה הייתה בנתיב השמאלי ביותר לפניו הפיזול לנטייב הפונה שמאלה.

מקום האימפקט נקבע משוער עם תחילת שברי הזכוכית.

מקור שברי זכוכיות לא נבדק ולא נקבע.

המומחה מסכים עם קביעת הבוחן לגבי כיוון הנזק מבחוץ כלפי פנים (עמ' 7 לחו�"ד).

שימוש קדמית של רכב הנאשם נפגעה כאשר כיוון הנזק מלפנים לאחרר ומכוון הפיזיקלי שהופעל השברים היו נופלים לתוך פנים הרכב.

כמו כן על פי עדותו של ע"ת/7 שמע קודם חريحת בلمים ורק אז שמע את המכחה אשר מצביע על כך כי נהג הפוגע ראה את רוכב האופניים, הגיב בזמן תגובה, החל בלימת חירום ותוך כדי פגע ברוכב.

על סמך הנתונים הנ"ל מעלה המומחה תרחיש אפשרי לפיו הנאשם נסע בנתיב האמצעי, רכב אחר נסע בנתיב השמאלי, רכב זה belum בלימת חירום ותוך כדי פגע ברוכב אופניים, רוכב האופניים בלבד עם אופניו הוטחו לרכב הנאשם שפגע בו שוב ובהמשך נמצא הממצאים שמצא הבוחן.

בנוספּ, ציִן שרכּבּ הנאשֵם נטהַפֵּס כמוצֵג עַל יָדֵי המשׁטרָה, תוקֵן וּוֹצֵג לְהִגְנֵה לְאַחֲר הַתְּיקָן וְאֵין יָדֵיעָה עַל הַאָופּן בְּתוֹךְ הַרְכֵּבּ.

דין ומסקנות:

לאחר ששמעתי את עדותם של עדיו התביעה, עדותם של הנאשֵם ומומחה ההגנה, עיינתי במסמכים שהוגשו, הגעתִי למסקנה כי התביעה הוכיחה מעלה כל ספק סביר את עבירה המוחסת לנאשֵם בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת לגבי קרות התאונה, בזמן, במקום, בשעה, בתוצאת התאונה ושנהנאשֵם היה מעורב באירוע.

הבחן ערך דוח בוחן, שם תאר את זירת התאונה אשר גם הוסרטה (ת/17 ות/18). כמו כן, נערכּ ניתוי שדה ראייה (ת/4, ת/21) וקבע כי מרחק של 286 מ' ניתן בצללית בנתיב שמאלית לכיוון צפון ומרחק של 140 מ' ניתן להבחין בבירור ברוכב האופניים עומדים בנתיב השמאלי.

מעיין בתמונות של הזירה, מצויים בשטח, התאמת נזקים (ת/6 ות/10), ניתן לראות כי המיעיות בפגוש התחתון הקדמי של הרוכב, המיעיות על מכסה המנוע והנזק בשמשה הקדמית הם בקו ישר. כמו כן עולה מהתמונה ועדות עדיו התביעה כי גלגל אחורי של האופניים היה תקוע בפגוש התחתון הקדמי של הרוכב והוא צורך בהפעלת כוח כדי לנתקם.

ראה גם עדותו של ע"ת/7 שהגיע מיד לזרה ציִן בעמ' 44 ש' 27-29 שראתה את האופניים גם מחוברים לרכבו ואף אישר את התמונות 9 ו-10 בת/6 וכן עדותו של הנאשֵם בעמ' 59 ש' 18 אשר גם אישר את התמונות 9 ו-10 בת/6.

כמו כן ע"ת/2 ציִן כי האופניים היו בעמידה בעת הפגיעה והסביר כיצד הגיעו למסקנה זו (עמ' 38 ש' 13-16) וצורת הנזקים באופניים וגם עצם עליית רוכב האופניים על מכסה המנוע עד השימוש יכולם להיות בסיטואציה אחת שהרוכב היה על אופניים שהו במצב זקופה (עמ' 38 ש' 21-19).

ההסברים הנ"ל הגיונים והנתונים הנ"ל מעידים על כך שרוכב האופניים נסע לפני רכבו של הנאשֵם בעת הפגיעה וכן אני קובע זאת.

מקום האימפקט

הבחן קבע את אזור האימפקט על פי הח裏ץ שנמצא סמוך לתחילת השברים.

"...החריז שרגע נראה בתמונה זה חריז בעת הנטייה קדימה, זה הח裏ץ הראשון שנמצא סמוך לתחילת

"השברים, הזכויות, זהה מבחןתי מקום האימפקט, משם יש חריצים קדימה ולאחר מכן יש חריצים לאחורה"
(עמ' 28 ש' 18-21).

הבחן קבע את אזכור האימפקט על סמך חריצים בנטייה השמאלי בכביש לכיוון נסיעת הסובארו ופיזור שברי זכוכית לאורך 12 מטר.

הבחן ציין כי החריש הראשון נוצר בעת התנגשות פגוש הרכב בgLGL אחורי של האופניים שנתקפס בפגוש הרכב, האופניים נגררו עד למקום יצירת הרכב והשארו סימני חריצה דקים המעידים על מסלול תנועת הרכב מרגע ההتانגות ועד לעצירתו הסופי. נמצאו גם סימני שפשוף בשפטן חישוק של הגלגל שנוצר בעת התנגשות וכתוואה מדחפת החישוק קדימה ושפשוף נוסף שנוצר לאחר האימפקט(ת/10 תМОנות 14-10).

הבחן הבHIR : "החריצים האלה לא צוינו בסקירה, מדובר בחrizים שסביר להניחulo אחד על השניה ולא ניתן היה לקבוע מבחןתי איזה חריצים נוצרו בנסעה לאחר ואיזה בנסעה לפנים, אם נהג הרכב לא היה מזין את הרכב אחורי התאונה היינו יכולים להבין קצת יותר מה גורם לתאונה". (עמ' 28 ש' 9-11).

נוכח ההוכחות שהובאו בפניו וכפי שצוויל לעיל הנני מקבלת קביעת הבוחן בעניין זה .

הבחן תיחס בעדותו לתרחיש של מומחה ההגנה בעניין קיום רכב נוסף ושולל היפותטית קיומו של רכב נוסף בכביש, אולם שלל קיומו בפועל:

"כן, יכול להיות שהיא אולי רכב שנגע בכביש אבל אם היה רכב נוסף שגורם להסתירה בשדה ראייה או להפרעה כלשהו הנאשם היה מצין את זה בחקירה. אם הוא לא ציין שנגעו כל רכב, לא יכול לו שנגעו כל רכב, אז יכול להיות שנגעו אבל לא ממש היו הפרעה או בעיה מבחןתו" (עמ' 19 ש' 16-19).

" לגבי העניין של הרכבים, לא ניתן היה לבדוק, לא היו עדי ראייה, לא היו מצלמות, ושוב אני חזר, במידה והיה רכב שהייתה בעיה או הסתרת או סטייה או משהו, אני חשב שהנאשם היה מעלה את זה בחקירה שלו" (עמ' 19 ש' 24-29).

" אני לא חשב שיש רלוונטיות לרכבים שנגעו בנטייה ימנית או מאחוריו. ... אם נגעו לפני רכבים יכולה להיות פה ... היינו מתיחסים לזה אחרת, היינו בודקים את העניין." (עמ' 20 ש' 6-9).

" מה שאני יכול לומר להגיד זה שם היה רכב שנגע לפני והסתיר לו את רוכב אופניים לצורך העניין או סטה פתאום או משהו, זה דבר שהוא צריך לעלות בחקירה ראשונה שלו" (עמ' 20 ש' 32, עמ' 21 ש' 1-2).

בנוגע לגרסת הנאשם, מעין בת/12 עולה כי הנאשם תהייעץ עם עורך דין לפני הودעה תחת זהירותה (ש' 4) , שם

מסר תחילה: "ואז פתאום אני שומע בום ואני לא יודע מאיפה הוא בא לי הוא חתן אותו מימין" (ש' 9) ומסר שיש 3 נתבים בלי השמאלי ובזמן התאונה הוא היה בנתיב השמאלי (ש' 29-26).

צין כי התאונה קرتה בנתיב השמאלי (ש' 29) והכחיש שבנתיב השמאלי נסעו רכבים נוספים (ש' 31-30). כמו כן מסר כי לא זכור לו האם בנתיבים ימניים לפניו או במקביל נסעו רכבים (ש' 32-33).

הנאשם מאשר את הנזק ברכבו מקדימה (ש' 41-40) והנזק באופניים מאחורה (ש' 42-43) והסכים שפגע עם חזית רכבו ברוחב האופניים (ש' 44-45) ויש בכך כדי לחזק את קביעתו של הבחן.

בהמשך מסר כי הוא לא יודע לבדוק להגיד מאיפה האופניים הגיעו (ש' 47) ולא שולל שהאופניים נסעו בנתיב השמאלי בכוון צפון והוא לא הבין בו ואף לא שולל כי כאשר עבר מנתיב האמצעי לננתיב שמאלי הסתכל במראות לוודא שלא מגיע רכב מאחורה ויכול להיות שזו הסיבה שלא הבין ברכוב האופניים שנסע לפניו בנתיב השמאלי (ש' 74-78).

בנוסף מסר בת/12 כי הוא ישן רק 5 שעות באופן חריג (ש' 90-87).

עדותם של הנאשם משלימה את פאלן זורת האוויר וממצאי הזרה ומובילים למסקנה כי מסקנות הבחן הן הגיוניות ומתיחסות עם כל הנתונים שבתיק.

בת/13 בחר הנאשם לשמר על זכות השתייה באופן גורף.

בחקירותו בפניו האשם אישר כי הוא היה בנתיב האמצעי ועבר לננתיב השמאלי ואז שמע את הבום: "**רציתי לעبور לננתיב שמתהבר לשמאלה בלבד**" (עמ' 56 ש' 23-24).

בנושא לשדה ראייה אומר מיד כי הנאשם הוזמן להשתתף בניסוי שדה ראייה אולם מסר כי ב"כ אמר לו לשמר על זכות השתייה ולא לשתף פעולה.

בכל אופן בחקירותו בפניו אישר הנאשם כי טווח הראייה שלו היה די פתוח לכל הכביש (עמ' 56 ש' 9-8).

לא ذכר שביבש הייתה תאורה, אולם אישר שבזודאות הדליק את האור. כמו כן, בזמן שנרג לא הייתה תנועה צפופה, אם כי לא יודע אם היה הצד ימין משאו וצין: "**כשאני נסעת אני ראייתי כביש ריק**" (עמ' 60 ש' 4).

הנאשם עצמו אינו יכול להעיד על קיומו של רכב נוסף והuid כי הוא בדק היטב שלא יבוא רכב ויגרום לתאונה לפני שהוא פונה שמאלה: "**הדלקתי ונתקר על מנת להשתלב לננתיב שני מסמן בעיגול, לפני שאני אכנס לננתיב הסתכלתי במראה השמאלית והדלקתי ונתקר על מנת שלא יבוא רכב ויגרום לתאונה. אין שビיצעת את הפניה שמעתי את המכחה אחורי שני מסתכל במראה ומדליק את הוינקר**" (עמ' 56 ש' 16-18), ושוב אישר שבזמן המכחה הוא היה בנתיב השמאלי (עמ' 56 ש' 24-23).

כך שעל פי גרסתו של הנאשם לא יכול להיות מצב שרכב אחר בא מאחור מצד שמאל.

עוד עולה מעדותו של הנאשם כי כלל לא הסתכל קדימה. כך למשל בעדותו מסר: "שוב פעם אני מסביר לך, באתי לפנאות שמאללה כל נהג לפני שהוא פונה שמאללה לעבור נתיב הוא מסתכל במראה השמאלית. הוא לא יכול להתיחס למה שיש לו מקדים או מצד ימין כשהוא שוכן במראה השמאלית" (עמ' 58 ש' 15-17).

"אין לי מה להגיד כי לא ראיתי מאיפה הוא בא" (עמ' 57 ש' 24).

כמו כן מוסר מודיעו הוא לא הסתכל קדימה: "בגלל שהסתכלתי במראה השמאלית. אם הייתי רואה אותו בוודאי **היהי נוהג بصورة אחרת**" (עמ' 59 ש' 27-26).

וכן ציון: "**היהי צריך לראות אבל לא ראיתי**" (עמ' 60 ש' 11).

معدותו של הנאשם עולה כי טענת המומחה באשר לקיומו של רכב נוסף שפגע קודם במנוח אין לה בסיס עובדתי ואפלו סותר את עדותו של הנאשם.

ה הנאשם טוען כי עד ראייה מסר שהוא שמע בלימה ואח"כ את הבום. אולם, הוא לא בלם, רק לאחר ששמע את המכה. רכב שבא מצד ימין תוך כדי זה שהוא מסתכל במראה, פגע בו והעיף אותו (הכוונה למונח) אליו (עמ' 57 מש' 20 ואילך) (עמ' 60 ש' 21), ולאחר מכן לא שלל אפשרות כי הוא לחץ על הברקס אבל הבלימה הסופית הייתה כמו מטרים קדימה (עמ' 60 ש' 29-30), וזאת אף בשום לב שה הנאשם שמר על זכות השטיקה בהודעתו נהג תחת זהירה (ת/13) כאשר נשאל באיזה שלב של התאונת בלם את הרכב וגם העובדה כי ע"ת/7 רק שמע חיריקה ובום ולא ראה אף רכב במקום.

כאשר הנאשם נשאל על ידי בית משפט האם הוא הרגיש מכח אישר זאת וצין ששמע את המכה מצד ימי של האוטו (עמ' 61 ש' 10-11), אולם מעין בתמונות הרכב בעת האירוע לא נראה כל פגעה ברכב (ראה ת/6 תמורה 6 ו-7). המוקד הנזק נמצא בחזיות הרכב.

ה הנאשם לא מסר הסבר כיצד לא ראה איך המנוח עף על שימוש רכבו.

יתרה מכך, המומחה מגיע למסקנה כי המנוח נפגע על ידי הרכב אחר על סמך הנתונים שהוא נמצא ברכב כאשר הלה למגרש אחסנה ומצא את הרכב במצב כפי שמופיע ב/1. כמובן, לאחר שהפגוש תוקן וכל מה שהוא מצא זה הפגיעה במכסה המנווע ובמשמה. אולם, כפי שניתן לראות בתמונות שצולמו בעת האירוע מצב רכבו של הנאשם היה אחר לגמרי, הייתה מופיעה מעיכה בפגוש ובלוחית רישי וניתן לראות שהייתו התامة מוחלטת בין רכבו של הנאשם לאופניים. אולם המומחה לא מצא בהתאם את התרחיש שלו לנזקים שהיו ברכב לפני תיקונו ולעדותם של עדי הבדיקה אשר לאופן הפגיעה ותפיסת גלגל האופניים לפגosh.

פייזור זכויות

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - verdicts.co.il

הבחן אישר שניפוי השמשה הוא מבוחץ כלפי פנים (עמ' 24 ש' 11-9 ו/ת 17 עמ' 6) ושמצא פיזור שברי זכויות לאורך 12 מטר שייכים בסבירות גבוהה לשמשה הקדמית של הרכב (עמ' 24 ש' 18-12 וסע' 9 ת/1).

בהמשך מסר פרטימ לגביו שברי זכויות ומקרים:

ש: כשאתה אומר "כל הנראה" האם יש אפשרות שהזכויות אינן שייכות לרכב הנאשם?

ת: כן. יכול להיות שהן שייכים לפנס הקדמי, יכול להיות שהן שייכים למשהו בכליו של רוכב האופניים, הפנס אחורי, פנס איתות, משקפיים, אני לא יודע, אבל התחלנו לראות התחלתה של שברי זכויות והמשיכו ונهاה שברים יותר גדולים ומשם מבחינתנו זה מקום האימפקט" (עמ' 24 ש' 22-18).

"**הסבירות יותר גבוהה שהם שייכים לשמשה הקדמית**" (עמ' 24 ש' 28).

"... **הזכויות מתנפצת, הזכויות עפות לכל עבר**".

באשר לכיוון פיזור הזכויות הסביר: "**אבל התנועה של הרכב היא קדימה וגם הרוכב עף קדימה, התנועה של הרוכב הייתה קדימה אז יש נתיה לכל החפצים, לכל הממצאים לעוף קדימה.**" (עמ' 25 ש' 1-4).

הבחן שלל אפשרות שהזכויות שייכות לרכב אחר (עמ' 25 ש' 9-8) וצין:

"לא יכול להיות מצב זהה. הנזק הוא בחזית הרכב, מרכז חיצית, באחור של האופניים, אני שולל מעורבות של רכב נוסף שפגע באופניים לפניו שפגע בהם הנאשם" (עמ' 27 ש' 4-1) וنمיק את קביעתו: "מדובר בכיביש יבש, הכביש היה נקי מזכויות בשאר הנתיבים, אין ספק גם כשרואים בתמונה שהשימוש מנופחת מוגבר ונגרם נזק לאופניים, הרי ברור שצריך להיות פה שברים, משמה התחלו להיות שברים של הזכויות ובמיקום של השברים במקרה גם נמצא חרץ טרי שאין ספק שהוא שייך לתאונת. אז כל המכשול של כל הממצאים מוביילים למסקנה אחד וברורה". (עמ' 25 ש' 15-8).

כמו כן, הבחן נתן הסבר מדוע לא ל乾坤 את השברים למז"פ (עמ' 25 ש' 22-16), ובענין זה גם התייחס ע"ת/2:

"לא. יש אולי מקרים מסוימים בתאונות פגע וברח בהם אנחנו רוצים לקשר רכב לוירת התאונה ספציפי אז נדגום ממצאים ונבקש את עזרת המז"פ. זה לא מסוג התאונהזה". (עמ' 34 ש' 25-26)

"**יש לנו ממצאים נוספים בתיק זה והזכויות ופיזורם אינם הממצא היחיד**" (עמ' 34 ש' 31-29).

"...אני לא מסכים שהה הדבר שעליו יושב כל התקיק. שברי זכויות שממצאים בנטייה השמאלי, פיזורים באמת לאורך 12 מטר, מפנה לסע' 2 בו אנחנו מתייחסים נוספת לתחילה סימני הפיזור, אנחנו מפרטים את סימני החריצה שמוביילים בעצם למקום הסופי של האופניים בנוסף לשברים יש גם את סימני החריצה מהאזור של

פייזור שברים שזה ג', אח"כ כאן יש ד' שזה סימני החיריצה שבעצם הרכב עם האופניים נעצרו באזור סימן ה' ואח"כ הוא מזיז את הרכב אחורי והצדיה וגורר את האופניים. כאשרנו הגענו למקום התאונה, אנחנו מוצאים את הרכב ואת האופניים במקומות א' וב', אח"כ מתברר שהנגזה היזז את הרכב לאחריה והצדיה. אבל החיריצה היא בעצם ממצא מאד שימושי. חברי מושך כל הזמן לכיוון השברים אבל זה לא הממצא היחיד".

המומחה מטעם ההגנה מסר בחווות דעתו (עמ' 6 פסקה 3): "בדקתי את רכב הנאשם בmgrש המשטרה ומצאת כי המשמש נופצה כלפי פנים הרכב (ראה צילום מספר 2 להלן) וממצאי שברי זכוכית מעטים על מושב הנהגה ולפי בדיקה לא נפלו שברים כלפי חוץ הרכב".

אצין שלא ברור לי כיצד קובע המומחה בmgrש המשטרה שלא נפלו שברים כלפי חוץ הרכב. הרי אם נפלו, נפלו בזרת האירוע ולא בmgrש. לא סביר שימצא שברים מוחץ לרכב בmgrש המשטרה.

בנוספ', המומחה סותר דבריו כאשר בחו"ד ציין כי מצא שברי זכוכית מעטים על מושב הנהג ובחקירתו בפניו אומר בעמ' 66 שורה 26-25: "וגם בשמשה הקדמית לא חסרים בה זכוכיות...".

עוד אצין כי, המומחה מצא כי **"הפגוש הוא מוביל הנזק הזה שהוא חשוב ביותר...."** (עמ' 67 ש' 26-27), ולאחר מכן ציין שהרכב תוקן (עמ' 69 ש' 4) ואינו מתייחס כלל למצב של הרכב כפי שמופיע בתמונות שצולמו בעת האירוע.

המומחה מסר כי הוא בדק את הרכב לפני שעין בחומר, מחדש אחרי התאונה, אולם חוות דעתו נושאת תאריך 16.02.2017, כאשר כבר אז נשמעה כל פרשת התביעה, ואףלו עדותם של הנאשם, אולם לא מצא להתייחס לממצאים העובדיים שעליה מחומר הראיות שהוגש.

קיבלה תרخيص מומחה ההגנה שרוכב האופניים והאופניים נפגעו על ידי רכב אחר והואטו אל רכב הנאשם אינה הגיונית והתרחש שמעלה הבוחן מוביל למסקנה כי רוכב האופניים והאופניים ביצעו פעולה אקרובטיבית לאחר פגעה על ידי רכב אחר על מנת לעמוד באופן ישיר על הכביש לפני רכב הנאשם. יתרה מכך, האופניים לא התנתקו מהרכב לאחר ההתנגשות (סע' 9 (7) לדוח הבוחן) והיה צורך להפעיל כוח רב כדי לשחרר את הצמיג מהפגוש של רכב הסובארו (ת/9).

nimok נוסף של אי קיבלה תרخيص המומחה הינה כי מעין בתמונות האופניים עולה כי למעט הפגעה בגלגל האחורי לא נפגע שום חלק אחר באופניים ונitin לראות בת/10 תמונות 6-1. כך שמדובר האופניים לא עולה כי הייתה פגעה אחרת.

מחדרי חקירה

ההלכה היא **"על הטוען למחדרי חקירה, להראות כי בווח המחדלים "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן"**

עמוד 12

(ע"פ 5633/12 נימן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (10.7.2013) בפסקה 48, וראו גם, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (21.1.2013); ע"פ 5386/05 אלחוורטי נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (18.5.2006) (רע"פ 2326/15 (עליזון) עדין בנימין נ' מ.)).

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאה והאם קופча הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו... משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראייה הנובע מחדל זה מיוחס לתביעה וכיול לשיעו לנאשם לבטש טענה לספק סביר... במקרים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבטש ספק סביר באשמהו של הנאשם שתוצאו ציכוי. נדרש כי היא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין ..." ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报]:

כמו כן, מחדלי חקירה אין בהם כדי לאין את משקלן של הראיות שנאספו במהלך החקירה.

ע"פ 2132/04 קיס נ' מ"י "איןם מאיינים את משקלן של הראיות שנאספו במהלך החקירה. במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות ולא בראיות שאין מציאות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להביא למסקנה, ברמה הנדרשת בפלילית, בדבר מעורבותם של הנאשם במעשה העבירה יהיה די בכך כדי להרשעם".

ההגנה טוענת למחדלי חקירה כدلיקמן:

רכבו של הנאשם תוכן חלקית והגנה לא יכולה לבדוק אותו במצב כפי שהוא לאחר התאונה, או בבדיקה שברי הזכוכית שנמצאו בזירה על מנת לקבוע מקורות ושלא נחקרו עדים לגבי הימצאות של רכב נוסף בזירה ושהנאשם לא נשאל לגבי רכבים מאחורי.

תיקון הרכב

לא יכולה להיות מחלוקת ש מצב הרכב כתוצאה מההתאונה בעת האירוע היה שונה מה מצב כפי שמופיע בת/4. יתרה מכך, בדוח הבוחן צוין שצמיג אופניים נתפס בפגוש (סע' 2 לדוח בוחן ותמונה) וכן צוין בדוח הבוחן שצמיג הגלגל האחורי של האופניים נמצא תפוס בקרע בפגוש הקדמי של הסובארו (ראה סע' 9 (6) לחווות דעת הבוחן) והוא צריך להפעיל כוח על מנת לנתקם, כאשר חיבור זה נגרם בעת האימפקט.

אולם, עת הגיע המומחה מטעם ההגנה לבדוק את הרכב, מצבו היה כפי שעולה מ/1, כלומר תוכן הפגוש.

בנוגע לתקן הרכב כפי שמופיע ב/1, נתן הבוחן הסבר (עמ' 27 ש' 17-22): **"אני חושב שאתה מטעה את בית**

משפט, מבחינת כיוון הצלום, הצלום הזה מצולם מתחתיו הרכב והרכב הזה מצולם בזווית יותר עליונה מאשר רואים את הזווית התחתונה. היתי יכול לענות אם זווית הצלום הייתה יותר נמוכה כמו הזווית בתמונה מספר 10".

אין חולקין כי אכן זכותו של הנאשם לבדוק את הרכב וחשיבות שמירה על מצבו הודגשה גם על ידי ע"ת/2, ויש בתיקו (שאגב עד כה לא ברור מי תיקן אותו ומתי בוצע התקיקו).

יחד עם זאת, בתיק הוכחות רבות ומפורטות המעידות על מצבו של הרכב מיד לאחר התאונה ולגבי מצבו כפי שעולה מהתמונה, אין חולק על כך הנאשם. ההגנה מצאה לא להתייחס כלל להוכחות המעידות על מצבו של הרכב לאחר התאונה ולטעון רק למחדל ראייתי.

לאור המצב הראייתי שבתיק, לא מצאת שתיקון הרכב מהו מהודך ראייתי חמור ושנפוגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראות אשר עמד נגדו.

ונכח הנימוקים שפורטו בהכרעת הדין תחת כותרת פיזור זכויות לא מצאת שגמ אי שליחת שברי הזכויות למו"פ יש בהם כדי להוות מחדל חקירה ברמה הפוגעת בהגנתו של הנאשם.

אי חקירת העדים באשר להימצאות הרכב נסף:

הבחן הסביר מודיע לא שאל את ע"ת/7 שקבבסקי מיכאל אם היו רכבים נוספים וציין:

"**הבנייה שהוא עד לתאונה ולא ראה את האימפקט היכן היה הרכב והיכן היו האופניים בזמן ההתנגשות**" (עמ' 24 ש' 5-6) ولكن, חקירת ע"ת/7 בעניין זה איננה רלבנטית.

לגבי עדותו של העד יוסף בן טולילה מסר הבוחן: " לא נשאל לגבי רכבים הוא רק שמע את המכחה וכשהוא הגיע למקום הוא הסתכל וראה את הרכב ברגע עמידה ואת הרוכב במצב שכיבה" (עמ' 21 ש' 12-13).

כך שהשאלות בעניין זה לעדים הנ"ל לא היו מובילות לשום מסקנה, היוות ולא נכוו בעת האירוע.

לאחר ששאלת את כל חומר הראות מצאתו לקבל את גרסת התביעה אשר הינה הגיונית, מתישבת עם הממצאים ועם עדותו של הנאשם כפי שעולה מהניסיוקים שפורטו לעיל ודוחה טענות ההגנה ומסקנות המומחה מטעם ההגנה לאור אי סבירות, אי תמייה במצב העובדתי והסתירות כפי שפירטתי לעיל.

כמו כן מצאת שגמ אם היו מחדלי חקירה אין בהם כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ודוחית טענת ההגנה בעניין זה.

נטילת סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה

ביסכומי הגנה נטען כי תיקון 126 לחוק העונשין בו תוקן היסוד של עבירות הרשלנות בס' 21 (א)(2) לחוק העונשין. הגנה טוענת כי היה על המאשימה להוכיח מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם נטל בנסיבות סיכון בלתי סביר. אולם המאשימה לא עמדה בנטל באופן ניגומו לעניין התרחשות ותוצאות התאונה.

הסע' המתוקן קובע:

"**21. (א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיים הנטיות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, בלבד -**

(1) שלענין הפרטים הנוגרים היה לפחות רשלנות כאמור;

(2) שבعبارة שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגמרת על ידי המעשה או סכנה העוללה להיגרם בשלו - העשוה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור."

סע' 5 לחוק העונשין: "נعتبرה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בגין להגדرتה או לאחריות לה, או בגין עונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המלא עם העשוה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סינגים לאחריות הפלילית ל谋שה".

אך היסוד של נטילת סיכון בלתי סביר בידי העשוה (להתרחשות התאונה או לגרימת הסכנה) הוא יסוד אשר היה קיימ והציר נטל הוכחה הן לפני התקwon והן אחרי התקון. התקון לא שינה את היסוד הנדרש להוכיחו וגם אם המחוקק חמיר בעניין זה הנני קובעת כי על יסוד ההוכחות שהובאו בפניו הנאשם ביצע את העבירה המוחסת לו כי הוא כלל לא הביט בעת נסיעתו ובפגיעה רוכב האופניים, כלל לא וודא קיומה של סכנה קדימה תוך שהוא מתחיל להשתלב לנתק בפניה שמאליה ומתחיל לנסוע קדימה כשהוא מתרცך רק במראה השמאלית.

על כן, הנני קובעת כי הנאשם נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התאונה, סיכון שאדם מן היישוב לא היה נטל ובכך גרם לתוצאה קטלנית.

ה הנאשם גם לא טען כי עצר את רכבו, האט את מהירות נסיעתו כדי להבט קדימה (ראה ציטוט עדות הנאשם לעול) וזאת על אף שהיא לו שדה ראייה פתוח ויכול היה להבחן במנוח במרחק של 140 מטר.

על כן, המאשימה הוכיחה כי הנאשם לא נקט בכל האמצעים הדרושים בנסיבות הקינות כדי למנוע סיכון או פגעה ברוחב האופניים ונוכח הנימוקים שפורטו לעיל הוא לא סתר את החזקה כי במעשה נטל סיכון בלתי סביר.

על כן, הנני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את רשלנות הנאשם ואת גם על פי התקoon בחוק.

לאור כל הנימוקים הנ"ל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המויחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל"י אב תשע"ז, 22 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.